

ind paa Spørgsmaalet om, hvor vidt det kan være rigtigt eller ikke rigtigt at gjøre en Undtagelse fra Formueskælløstet, Noget, man forøvrigt har Afgang til ved Egttepagten, naar man vil, allerede i den bestaaende Lovgivning. — Det, som jeg altsaa her i Korthed vilde gjøre Rede for, er, at mit Standpunkt er det, at jeg er villig til at gaa ind paa Principet i den Foranstaltning, som her foreslaas, idet jeg isørigt, hvis Thinget vil fremme Sagen, maa forbeholde mig til 2den Behandling at stille nogle Vædringer, som jeg allerede har antydet for de Herrer, men om hvilke jeg tror, at man med Sandhed kan sige, at det ikke vil være Vædringer, ved Hjælp af hvilke man vil søge at komme bort fra Principet i Loven, men Vædringer, der kun sigte til at udføre den klarere.

Th. Nielsen: Til en vis Grad kan jeg nok være enig med den ærede Forslagsstiller i, at man, hvad denne Sag angaar om at give, for at bruge et kort Udtryk, Kvinden forøgede Retligheder, maasse neppe nok i Demokratiet her i Landet har holdt Stridt med Demokratiet i de øvrige civiliserede Lande; men jeg skal dog minde den ærede Forslagsstiller om, at helt uden Indskydselse har det, som er foregaaet i de øvrige Lande, dog ikke været her i Landet angaaende denne Sag. Der er, som den ærede Forslagsstiller vil vide, en stadig fremadskridende Retning for at staffe Kvinden en bedre Plads end den, hun har haat tidligere. Jeg skal saaledes f. Ex. minde om Arveloven, baade den af 1845 og den af 1857; den sidste giver udtrykkelig Døttrene lige Arveret med Sønerne, og endelig er der Loven af 29de December 1857, der gjør den ugifte Kvinde myndig, for ikke at tale om, at der har været Bevægelser i de sidste Aar, som vist ikke have været uden Frugter, og som f. Ex. flere Gange have yttret sig under Finantslovens Behandling, idet man har udtalt sig for, at man burde gjøre Brug af Kvindens udmærkede Kræfter i flere Retninger, og særlig henviste til deres Benyttelse i Post- og Telegrafvæsenet. Jeg skal endvidere minde om, at Kvinder benyttes i stedse stigende Grad som Lærere, til hvilken Stilling de aabenbart ere fortræffelig skikkede. Endelig er der Bekjendtgjørelsen af 25de Juli 1875, som giver Kvinden Afgang til Universitetet, for ikke at tale om, at der paa Finantslovens § 21 gives Understøttelse til kvindelige Studerende efter en ikke ringe Maalestof. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem har fuldstændig Ret, naar han antager, at man ikke har været opmærksom derpaa eller at han særlig er den Onske, der har Die for det. Jeg tror, at der er flere Sider her i Salen, fra hvilke man har Die for det Samme, og som ogsaa have haft deres Del i, at der er gjort Noget. Naar det ærede Medlem beklagede sig over, at der var saa faa Tilhørere eller saa

saa tilstedeværende Folkethingsmænd, og deri vilde se et Legn paa, at der var mindre Interesse for denne Sag, har han vistnok ikke Ret i denne Opfattelse, thi det, at der er saa faa Tilhørere i Dag, kan vel have andre Grunde, og jeg skal da saaledes nævne den — saaledes staar det for mig —, at det ikke er den heldigste Tid til Behandlingen af denne Sag, uden at den ærede Formand eller den ærede Forslagsstiller har nogen Skyld i saa Henseende. Men jeg har villet udtale dette, da jeg tror, at det ærede Medlem staar i Bevirrelse med Bladene i de øvrige Broderriger, og for at man ikke der skal faae den Opfattelse, at man ikke interesseres sig for denne Sag her i Landet. Jeg har derfor troet det rigtigt at paapege, at det netop har vist sig i de sidste Aar, at der er en ikke ringe Interesse her i Landet for denne Sag.

Hvad selve det foreliggende Forslag angaar, kan jeg ikke negte, at, saaledes som det er affattet, vil det første Punktum vel give Noget, men saa tager det næste Punktum, hvad der var i det første. Jeg kan ikke se bedre; men da baade den ærede Forslagsstiller og den ærede Justitsminister ere komne til det samme Resultat, saa vidt jeg forstod dem, eller i alt Fald til et lignende Resultat, vil det vel ikke have Vanskelighed at faae det ændret. Smidertid skal jeg ikke negte, at, selv om det første Punktum om trent kommer til at staa rent, saa at ikke alene sidste Del af næste Punktum falder bort, men hele Punktumet, tror jeg dog ikke, at dette Lovforslag vil have nogen videre Betydning. Det vil dog aabenbart ikke blive Tilfældet f. Ex. for Landets Vedkommende. Om der kan være nogle Enkelte her i Kjøbenhavn og maasse i de større Byer, for hvem det kan have lidt Betydning, skal jeg ikke beskrive, men jeg vil sige, at selv for disse Enkeltes Vedkommende forekommer det mig nok, at der bliver givet en Begunstigelse, ikke til Forurettelse for Andre, men saaledes, at Andre ikke faae en lignende Begunstigelse. Jeg sigter derved til, at hvor f. Ex. Familien er meget talrig, hvor der er en stor Børneskole, der kan Konen have meget anstrengende Arbejde med dette og kan derfor ikke være i Stand til at fortjene Noget, og i saadant Tilfælde kommer Forslaget ikke til Hjælp, hvormod det snarere kommer til Hjælp, hvor det Snættet nytter, hvor Familien er lille, hvor Konen netop kan have Afgang til at tage sig Noget for, fordi der ikke er en talrig Børneskole eller i alt Fald en lidet talrig. Jeg ser ikke, at det, hvor der er en stor Familie, kan være til Nytte. For Landets Vedkommende tror jeg, som allerede udtalt, at den ikke har nogen videre Betydning, og der vil det være meget vanskeligt at drage noget Skjel for, hvad Konen fortjener ved personligt Arbejde. Jeg ser ikke rigtig, hvordan det skal kunne lade sig stille ud. Jeg kan nok se, at det f. Ex. i Kjøbenhavn, som sagt, og i enkelte Kjøb-